

[Holstein.]

denten for Landhusholdningsselskabet har Ret i, at dette Foretagende mere maa betragtes som et nationalt end som et økonomisk Foretagende. Man kan imidlertid ogsaa købe det nationale for dyrt, og jeg tror, det vilde være heldigt, om man ikke fortsatte med nationale offentlige Foretagender af den Beskaffenhed.

Derimod hilser jeg med Glæde et Statsforetagende som Tøndermarskens Afvanding. Det er der Ræson i. Dér drejer det sig om ca. 10 000 Tdr. Land, hvis Afvanding, Dræning, vil komme til at staa det offentlige i ca. 500 Kr. pr. Td. Land, og det er vel at mærke første Klasses Jord, som, naar den blot bliver afvandet, drænet tilstrækkeligt, kan bære hvilke som helst Afgrøder. Et saadant Foretagende er der Ræson i.

Jeg synes — den højtærede Finansminister maa undskylde mig, hvis det er finanspolitiske Betragtninger, han ikke ser sig i Stand til at tiltræde, men jeg ved i hvert Fald, at de har Tilslutning indenfor det alt overvejende Flertal baade af Venstre og det konservative Parti —, jeg synes, at saa længe der er Mulighed for at skære ned paa Udgifterne dér, hvor jeg her har skitseret, saa er det lidt for meget forlangt, at man i et saa kapitalfattigt Land som Danmark skal forøge vor i Forvejen i Europa enestaaende progressive Formuebeskatning af Hensyn til sociale Formaal. Finansministeren maa undskylde, at jeg paastaar, at man kan være Demokrat uden at hylde den Opfattelse, som han har gjort sig til Talsmand for.

Det Spørgsmaal, jeg vilde drage frem til Slut, vedrører Statsradiofonien og Statsradiofoniens Censur- og Programudvalgs Behandling af Ansøgninger om at maatte benytte Statsradiofonien. Vi havde i Fjor en Diskussion i Anledning af, at det var blevet nægtet Redaktør Chr. Reventlow at faa et Foredrag frem i Statsradiofonien, som Statsradiofoniraadet selv havde ønsket og opfordret ham til at udarbejde til Offentliggørelse gennem Radiofonien. Den Behandling, Redaktør Reventlow var Genstand for, var man ikke mindst fra socialdemokratisk Side — det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var jo Ordfører for Socialdemokratiet — enig om at stemple som utilbørlig og vilkaarlig og taabelig.

Jeg har her for mig liggende to Andragender fra en Forening, som hedder De Allieredes danske Vaabenfæller fra Verdenskrigen. Det ene Andragende fra denne Forening er af 27. Maj 1929. I dette Andra-

gende udbeder de Allieredes danske Vaabenfællers Forening sig Tilladelse af Statsradiofoniraadet til at lade to af Foreningens Medlemmer holde et Foredrag i Statsradioen om deres Indtryk fra Verdenskrigen til Fordel for Indsamlingen til Mindesmærket for deres i Verdenskrigen faldne Kammerater, som skal rejses i Marselisborg-Parken ved Aarhus, et Foretagende, som er blevet varmt anbefalet fra alle politiske Sider, et Foretagende, for hvis Bestyrelse Hr. J. C. Christensen er Formand.

I Andragendet til Statsradiofoniraadet udtales der følgende:

„Til Støtte for vor Ansøgning skal vi anføre, at en Henvendelse til Hr. Statsminister Th. Stauning har resulteret i, at denne fuldt ud har givet vor Plan sin Tilslutning og er villig til at anbefale den. Endvidere kan vi sikkert blandt Foredragsholderne anføre Navne som Flyverkaptajn Krause-Jensen, der tjenestegjorde i den franske Armé, og Godsejer Th. Dinesen, der som Løjtnant gjorde Krigen med paa kanadisk Side i Frankrig, hvor han fik tildelt det engelske Viktoriakors, der under hele Krigen kun blev uddelt til to Danske.“

Saa frisindet og saa forstaaende har Statsministeren stillet sig overfor dette Andragende. Og hvorledes besvares det saa af Statsradiofoniraadet, af Chefen for, jeg tror det hedder Programudvalget eller Censuren, Operasanger Emil Holm, som ogsaa paa lidet taktfuld Maade afviste Redaktør Reventlow i Fjor? Ja, Skrivelsen lyder kort og godt saaledes:

„Deres ærede Skrivelse af 27. ds. har været forelagt til Drøftelse paa sidst afholdte Møde med det Resultat, at Statsradiofonien maa beklage ikke at kunne imødekomme det deri udtalte Ønske.“

Punktum! Ingen Motivering, ingen som helst Motivering af, hvorfor man ikke kan imødekomme det Ønske, som Statsministeren fandt rimeligt, naturligt og billigt og var villig til at anbefale, men følgende Tilføjelse:

„Vi skal være villige til at tage Sagen under Overvejelse, saafremt Indsamlingskomiteen for Marselisborgmonumentet fremsender Manuskriptet til et Foredrag om de Danskes Deltagelse i Verdenkrigen.“

Nu vil enhver kunne forstaa, at et Foredrag indsendt af Indsamlingskomiteen for Marselisborg-Parken af danske civile Borgere, som ikke har haft Lod eller Del i Verdenskrigen, umuligt kan øve den samme Indflydelse med Hensyn til at vække